

Atamin Xatirəsinə,

Geçenlerde bir arkadaşım şöyle bir yazı paylaştı: Baba: kızan, karışan, sinirlendiren, koruyan, sarılan, özlenen; mânası yokluğunda daha iyi anlaşılın kişi. Birçok dilde benzerlik gösteren kelime, ba çocuk sesinden türetilmiştir.

Burada beni en çok etkileyen, mânası yokluğunda daha iyi anlaşılın kişi oldu. Ne kadar da doğru yazmış yazan kişi.

Sadece ben, hala onun yokluğunu anlamaya çalışıyorum. 5 sene geçmesine rağmen, hala sokakta gördüğüm birini ona benzetebiliyorum. Arkadan koşup sarılasım geliyor. Ama ben kendimi toparlayıp, bunun sadece bir hayal olduğunu hatırlatıyorum kendime.

Zaten, hep hayali ile yaşamaya devam ediyorum onun yokluğunda.

Onu tanıyanlar “çok iyi bir insandı” der halen bana. İyi insandı, iyi hocaydı, iyi akademisyendi, iyi arkadaştı ve en önemlisi çok tatlı bir babaydı. Bazen onun bir baba olduğunu değil, bir hoca olduğunu düşünürdüm. Bence, hocalık kimliği hep ağır bastı. Akademi onun hayatıydı. Kitapları onun en samimi dostları, kalemi ve kağıdı, hayatın bir parçasıydı. Bu yüzden, çocukken ona hep kızdım. Bizimle vakit geçirmek hiç istemediğini söylerdim. O da bana gözlükleri burnun tam ucunda bakıp, derin bir bakış atardı. İşte o an, orada biterdim. Çünkü bakışları ile konuşan bir babam vardı. Zaten bir süre sonra artık ona böyle çocukça davranmayı da bıraktım. O babamdı, daha iyi bilirdi diye düşünmeye başladım. Sonuç olarak, sabahları o daha uyurken gidip onu ben uyandırırđım, çayını ben koyardım, geç kaldığında, “hadi baba geç kalıyorsun” derdim. Annemle beraber o gün giyeceği takımını, gömleğini, kravatını, ben seçerdim. Sanırım babamın gardırobunu ondan daha iyi biliyordum.

Babamın vefatından bir süre önce kendisi ile çok güzel ve büyük planlarımız vardı. 2013'te yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aday olacaktı. Sosyal medya sorumlusu da ben olacaktım, yeni kuruldukları partinin. Güzel bir hayaldi.

Babam bir de kitap yazıyordu. Benden kitabın İngilizce çevirisinde yardımcı olmamı istemişti. Çok heyecanlıydım. O, kitabı yazsaydı eminim hem Azerbaycan'da hem Türkiye'de çok beğenilirdi. Babamı kaybettikten bir süre sonra, onun hayalini ben gerçekleştirmeye karar verdim. Babam yaşadıklarının romanını yazacaktı, ben de benim onun sayesinde yaşadıklarımı yazmaya karar verdim. Hala yazıyorum ve umarım yakın bir zamanda biter. Keşke babam hayatta olsaydı, okuyup bana ne düşündüklerini anlatabilseydi. Keşke, beraber oturup, kendi kitaplarımızı yan yana yazabilseydik. Bazen bunun da hayalini kurarım. Yan yana oturup yazıyoruz, arada çay koyup ara veriyoruz. Ben ona yazdığım bölümü okuyorum, o da üzerine gene bir anısını anlatıyor. Babamla sohbetlerimiz çok özeldi. O, hep kendi deneyimlerini benimle paylaşmayı çok severdi. Yaşadıklarını, gördüklerini bana anlatmaktan zevk alırdı. Ben de onu dinleyip, onun “kızım” diye başlayan cümlelerini, beynimin bir köşesine saklayıp, onların orada sonsuza kadar kalabileceğini düşünürdüm.

Siyasi bakışlarımız birbirinin aynasıydı. Hatta belki benim düşüncelerim onun sayesinde oluştu. Ondan daha o kadar çok öğrenecek şeyim vardı ki...

Hani “oğullar ve babalar” derler ya, bence bu yanlış tabir, “kızlar ve babalar” olmalı. En azından bizim için bu böyle oldu. Çünkü babalar yaşlandıkça, biz kızları da büyüdükçe en iyi biz anlarız birbirimizi. En azından biz babamla böyleydik. Ben büyüdükçe onu daha çok anlamaya başlamıştım. Babam da beni.

Onu gururlandırmayı, kendime hayat hedefi edinmişim sanki. Başarılarım, benim başarılarım olsa da hep onun sayesinde oldu. O, bana inandı. Ben de onu yüzüstü bırakmadım. Keşke aldığım çeşitli araştırma burslarımı, ödülleri, makalelerimi görebilseydi. Hiç unutmam, yazdığım ilk akademik yazımı ona gururla sunmuşum. Hatta, çıkan dergiye ona ufak bir not yazıp öyle vermişim. Yüzündeki o tebessümü asla unutmam.

Babamı çok erken kaybettik. Ama o hala kalplerimizde, yazdığı makalelerde, kitaplarda, geriye bıraktığı o güzel hayat hikayelerinde yaşatmaya devam ediyor.

Yıllar önce, babamla bir akşam Azerbaycan'da birinci yılını kutlayan siyasi partinin kokteyl gecesine gitmiştik. Elimden sıkı sıkı tutup, kutlama salonuna girdiğimizde, ona karşı olan o ilgiyi hiç unutamıyorum. Her ne kadar da babam beni tam kapıda unutup, misafirlerle konuşmaya dalsa da onu izledim. Gözlerim kalabalıkta onu takip etti Ne de olsa, her zaman olduğu gibi bu seferde onun ne giyeceğine ben karar vermişti. Kafası dik, kolu kuvvetli, oraya gelen diplomatlarla, parlamento üyeleri ile, Azerbaycan'ın tanınmış kişileri ile konuşmaya devam ederken, bir anda beni hatırladı. Ben ise, onun beni bıraktığı yerde, onu bekliyordum. Hemen geri geldi beni elimden tutup, tek tek az önce konuştuğu insanlarla tanıştırmaya başladı.

Yıllar sonra (tam da 20 sene sonra), o gece tanıştığım, Amerika'nın Azerbaycan'da olan baş konsolosu ile tanışıp, röportaj yapma fırsatım oldu. Beni hatırlamazsınız siz dedim ama ben sizi çok iyi hatırlıyorum diye başladık sohbetimize.

Bunlar, size önemsiz gelebilir ama bu anılar, bende bana babamı yaşatan anılarımdan sadece bir tanesi. Bu cümleleri yazarken bile yüzümde bir tebessüm ile yazıyorum. Çok anı var ve ben bu anılar olduğu için çok mutluyum. Onların sayesinde, babam hala kalbimde.

Tıpkı sizin ve daha kim bilir kaç kişinin kalbinde olduğu gibi.

Onu saygı ile anıyorum ve özlüyorum. Size de bana bu önemli sayınızda, yer ayırdığınız için teşekkür ediyorum.

Arzu GEYBULLAYEVA